

Saldırganlaşan tenkit virüsü

Başta enaniyetli hocalar, farklı meslek-meşrep mutaassıpları, jakoben Kemalistler, vicdan yoksunları ve karanlık odakların maşası durumunda olan sözde aydınların ortak özelliği “Said Nursî düşman-lığı”dır. Bu düşmanlığın, virüslü sıtma hastalığı gibi ara ara nüksettiğini görüyoruz.

Kendi aralarında anlaşamazlar. Fakat, söz konusu Risale-i Nur ve Bediüzzaman olunca, bakıyorsunuz hepsinin saldırganlık damarı anında depreşiveriyor.

Evet, bünyeleri farklı, kronik hastalıkları farklı olsa bile, yine de aynı virüse yakalanmış gibi tuhaf bir tutum ve davranış içine giriyorlar.

Davranışlarında, özellikle yıkıcı tenkit ve saldırganca üslûp dikkat çekiyor. Hem, öyle bir husûmet ateşiyle saldırganlaşıyorlar ki, adeta insafları kurumuş, vicdanları çürümüş bir vaziyete düşüyorlar.

Hakikaten, böylesi bir duruma düşmemiş insan, bütün mahkemelerden yüzünün akıyla çıkan ve bundan 60 sene evvel vefat etmiş olan Said Nursî ile uğraşmaz, ona karşı düşmanca davranmaz.

Evet, bir akıl, insaf, vicdan sahibi kimse, öncelikle şunu düşünür ve düşünmeli: O Said Nursî ki, 15 yaşından itibaren, tâ 85 yıllık ömrünün sonuna kadar bütün hayatı sürgün, zahmet, meşakkat, fakirlik, ilim tahsili, cephede savaş, gurbette esaret, ağır ceza, hapis, zindan, zehirlenme gibi mağduriyetlerle geçti, hatta mezarında bile rahat bırakılmadı. Dahası, hakkındaki bütün iddialara hem mahkemelerde, hem de ilmî mecralarda cevap verdi; yani, dâvâsının sağlamlasını da yaparak öyle gitti.

Evet, bu şekilde yaşamış ve geride dünyalık hiçbir şey bırakmamış bir âlimden kim ne ister? Kim ona hangi hakla, hangi gerekçe ile düşmanlık eder ve saldırır?

Bu vicdanı kararmış aydınlar, onun maruz kaldığı emsalsiz zulümlere karşı gelmek yerine, insafsızca yine onu suçlamaya devam edegeldiler. Yani, her devirde zulme uğrayan Said Nursî’yi savunmak yerine, onu “her devrin adamı” olmakla suçlama hayasızlığını gösterdiler.

Dahası, o zâtın mahkemelere mükerreren sevk edilen eserleri hakkında 2000’i aşkın beraat kararı bulunmasına rağmen, bunu da görmediler ve halen de görmek istemiyorlar. Demek, baştaki gözleri açık olsa bile, kalplerindeki basiret gözü büsbütün körleşmiş demektir. Bu hal, kelimenin tam anlamıyla bir “vicdan körlüğü” örneğidir.

Bizde aydın diye geçinenlerden hangi birini dinleseniz, size “Bilgi sahibi olmadan, fikir sahibi olunmaz” ahkâmından yola

çıkarak anlatmaya başlar. Ahkâm kesmede üzerlerine yoktur. Ancak, çoğu zaman kendileri bile bu hükme uymazlar.

Yani, bilgi sahibi olmadıkları halde fikir sahibiymiş gibi davranırlar ve kasıtlı bir edâ ile ahkâm kesmeye yönelirler.

Bu vadide cahilâne at koşturanların haddi hesabı olmadığı gibi, özellikle Said Nursî'ye düşmanlıkta sınır tanımayanların, müşterek bir ilim-fikir platformları, ortak bir görüş perspektifleri de yoktur. Yani, saldırganlıkta birleştikleri halde, her kesimin düşmanlık gerekçesi farklıdır.

Bu durumu özetlemek gerekirse...

- İrkçi Türkçüler ve Kemalist jakobenler, niçin ilke ve inkılaplara karşı geldi, niçin bunlara uymadı diye Bediüzzaman'a düşmanlık ediyorlar. Bir kısmı, hiç utanıp sıkılmadan onu Kürtçülük-bölücülük yapmakla da itham ediyor.
- İrkçi, devrimci ve kan dökücü Kürtçüler de, bu gürûhun tam tersi istikametinde giderek, Said Nursî'nin "müsbet hareket" metodunu yerden yere vuruyor.
- Kafadan Sultan Abdülhamidçi olan siyasî muarızlar, Said Nursî bütün kuvvetiyle hürriyet ve meşrûtiyet taraftarı olduğu için ona kin besleyip saldırıyorlar.
- Bir kısım sol bağnazlar da tam aksi yönde eleştiri yöneltiyorlar. Onlara göre, Said Nursî Abdülhamitçi olup 31 Mart Vak'asını körüklemeye çalışmış.
- Bazı tarikat ve medrese hocaları, meslek ve meşrep taassubu ile hareket ederek, Bediüzzaman düşmanlığı ile Risale-i Nur muhalifliğinde müzmin bir hastalığa tutulmuşlar.

Ne diyelim? Bu ve benzeri mahiyetteki kronik hastalıklara yakalananlara Allah şifâ versin ve ıslâh etsin. Islâh kabiliyeti olmayanları da Allah bildiği gibi yapsın.

Son söz yerine Üstad Bediüzzaman'ın cevabî mahiyetteki bir ifadesini aktaralım:

"Bütün kuvvetimle derim ki: Gazetelerde neşrettiğim umum makalâtımdaki umum hakaikta nihayet derecede musırrım. Şayet zaman-ı mazi cânibinden, Asr-ı Saadet mahkemesinden adaletnâme-i şeriatla dâvet olunsam; neşrettiğim hakaiki aynen ibraz edeceğim. Olsa olsa o zamanın ilcâatının modasına göre bir libas giydireceğim. Şayet müstakbel tarafından üç yüz sene sonraki tenkidât-ı ukalâ mahkemesinden tarih celbnâmesiyle celb olunsam, yine bu hakikatleri tevessü ve inbisat ile çatlayan bazı yerlerini yamalamakla beraber, taze olarak orada da göstereceğim." (Divan-ı Harb-i Örfî)